ŽAL - MIKY KLOBOUK

```
AMI
JAK MYŠLENKY V POUŠTI,DO KARAVANY SE ŘADÍ,
AMI
JAK VLHKÝ PLÁŠŤ NEHŘEJÍ,JEN ZTEŘELE CHLADÍ,
DMI                                AMI
SMUTEK SE KLUBE,ZE SKOŘÁPKY STARÝCH ČASŮ,
AMI                             E
OSLOVUJE MNE,NA TISÍC SMUTNÝCH HLASŮ.
DMI                           AMI
JAK CHROMÝ STAŘEC,SÁM SI PŘIPADÁM,
                          E             AMI
TAKOVOU BOLEST V SOBĚ,VE CHVÍLÍCH ŽALU MÁM.

POHŘEBNÍ VĚNCE,PO KATAFALKU LEZOU,
KAM VŠICHNI LIDÉ MIZÍ,ACH PANE BOŽE KDE JSOU?
KAM PODĚLI SE,TY PŘECE VŠECHNO ZNÁŠ A VÍŠ,
TAK ČEKÁM,ASI MI SOTVA ODPOVÍŠ.
HAVRANÍ KŘÍDLA,PESTRÉ BARVY NEPŘINESOU,
TEČOU SLZY ŽALU,A SMRT STARÁ,SE KOLEM COURÁ S KOSOU.

PROČ OBLEK SMUTKU,SI ČASTO ŽIVOT OBLÉKÁ,
A DOBRÉ MIZÍ,JAK CHLADNÁ VODA S ŘEKOU ODTÉKÁ.
BOLEST JE KÁMEN,TEN VODA TĚŽKO ODVALÍ,                                          PEVNĚ SE
DRŽÍ,NIC NEURVE HO OD SKÁLY.
S TÍM STRAŠNÝM ŽALEM,NENAUČÍŠ MNE ŽÍT,
TAK ODPUSŤ MI BOŽE,ŽE K TOBĚ MUSÍM KLÍT.
```